

Poslední král ayleidský

sepsala Herminia Cinna

Takzvaní ayleidové, nitrozemští vznešení elfové, vládli Cyrodiilu po dlouhé mýtické věky, než se začala psát historie. Jeden z nejstarších dochovaných záznamů pojednává o pádu Bělozlaté věže v roce 243 prvního věku. Toto datum je zpravidla považováno za konec ayleidské civilizace.

Ačkoli byla ayleidská nadvláda nad Cyrodiilem skutečně zlomena roku 243 prvního věku, byla to jen jedna z mnoha zjevných známek toho, že se po dlouhém úpadku blíží konec. V prvních dvou stoletích prvního věku docházelo mezi výše postavenými ayleidskými pány v Cyrodiilu stále častěji ke svárům. Zdá se, že Alessie využila ke svému prospěchu období občanské války a že své povstání velmi dobře načasovala. Říšští historici zpravidla připisují její vítězství intervenci ze Skyrimu, ale zdá se, že při obléhání Bělozlaté věže jí nejméně stejně cennou pomoc poskytli také vzbouření ayleidští páni.

Oblíbený obraz ayleidů jako brutálních otrokářů se samozřejmě zakládá na pravdě, ale mnohem méně je známo, že řada ayleidských knížat vládla různým oblastem Cyrodiilu i po roce 263 jako vazalové nové císařovny Cyrodiilu. To znamená, že buď nebyla ayleidská vláda tak naprosto zavrženíhodná všude, nebo byla Alessie a její nástupci mnohem pragmatičtější, než se tradičně předpokládá, a nebo možná tak i tak.

Vykopávky na celé řadě ayleidských zřícenin v každém případě svědčí o tom, že byly dále obývány, a dokonce přestavovány a rozšiřovány i během takzvaného pozdně ayleidského období (243 prvního věku až cca 498). Zprvu mnoho ayleidských pánů vládlo jako vazalové nové lidské říše. V některých případech byli ayleidští stoupenci Alessie dokonce odměněni novými lény, zabavenými padlým nepřátelům. Není známo, do jaké míry bylo v Cyrodiilské říši stále provozováno otrokářství. V těch oblastech Cyrodiilu, které byly v ayleidské správě, prokazatelně žili lidé, ale nedá se zjistit, za jakých podmínek.

Toto uspořádání bylo od počátku poněkud napjaté a nebylo mu přáno dlouhého trvání. Odpor k trvající přítomnosti ayleidských šlechticů v říši byl jedním z faktorů, které přispěly ke vzniku takzvaného alessiánského řádu, vedeného Marukem. První oběti alessiánů se stali cyrodiilští ayleidové. Začátkem třetího století byly všechny přeživší ayleidské komunity v oblastech ovládaných lidmi jedna po druhé vyhlazeny a uprchlíci obvykle dočasně rozšířili řady vojsk zbývajících ayleidských šlechticů.

Pak v roce 361 ovládli alessiánci celou říši a prosadili na celém jejím území alessiánské doktríny. Výsadní postavení ayleidských šlechticů bylo zrušeno. Prosazování tohoto výnosu si zřejmě ani nevyžádalo příliš mnoho krve a násilí - zdá se, že v té době už byla rovnováha sil natolik nakloněna v jejich neprospěch a o jejich osudu už tak dlouho nebylo pochyb, že zbývající ayleidové prostě opustili Cyrodiil a časem se smísili s elfským obyvatelstvem Valenského lesa a Vysoké skály. Je možné, že příčinou vzestupu Dirennské hegemonie mohl být právě tento exodus ayleidů z Cyrodiilu (tato možná souvislost dosud není učenými historiky příliš prostudována).

Přesto se zdá, že zbytek ayleidského obyvatelstva nadvládu alessiánského řádu přežil, neboť se doslycháme, že "poslední král ayleidský" také vytáhl do bitvy na Glenumbrijských blatech, kde dirennští na hlavu porazili alessiány v roce 482. Jak se lidu tohoto krále podařilo přetrvat v předchozím století, není známo. Dokonce ani nevíme, kdo to vlastně byl, i když podle posledních výzkumů se zdá, že by možným pohřebišťem tohoto "posledního krále" mohla být Nenalata. Vzhledem k tomu, v jakém stavu je v současné době říše, se naneštěstí již nedostává peněz na patřičný vědecký výzkum tak rozsáhlých zřícenin, které nemohou být prozkoumány v potřebném rozsahu, a tak jsme nuceni hledání odpovědi na tuto otázku přenechat budoucím generacím.